

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Monachorvm Ecclesiae Cantuariensis ad Papam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

sertim cum diffinitione Regum ac Principum, cum consilio Episcoporum ac totius Cleri, cum denique exultatione universæ terræ fundata, ipsorum etiam monachorum Cantuariensium, quæcunque ipsi vestræ majestati suggesserint, solennem in audientia publica gratiam & assensum meruerit. Denique si monachis illis contra Prælatum suum talem tantumque Prælatum ad tam pium opus demoliendum res ad vota cesserit, numquid nos deinceps tam perniciosi virus exempli omnem cœtum Religiosorum inficiet, & cornua increment omnibus inobedienciæ filiis, ut levi occasione insurgant & impingant in parentes suos? Omnis jam domus rupto pacis & obedienciæ vinculo desolabitur; & ubi tanti auctoritas mali convaluerit, unusquisque vorabit carnem brachij sui. Quidque ad loci hujus venerationem cum beati martyris illustri gloria præclara sui merita fundatoris accedunt, qui de nostro grege ad tanti officij cultum assumptus, magni illius mensuram gradus, ut mundus testis est, gloriificè adimplevit, & in priori nihilominus humilitate & in multa omnium admiratione perseveravit. Et vir quidem ille, & vita venerabilis, & doctrina incomparabilis, & signis illustri, omnibus inter se & monachos suos illos solenniter confopitis, prægrè consummatus est, Christianæ fidei pietati tam pretiosa morte quam vita eximia testimonium reddens. Non moveat, quæsumus, sanctitatem vestram livor istorum, nec post fata quiescens, quibus ignoscat Deus; quòd quem vivum inexorabiliter sunt persecuti, & veteres post mortem inimicitias in operum ejus reliquiis demoliendis dissimulare non possunt. Reverendo proinde successori ejus Domino nostro nunc Cantuariensi Archiepiscopo, contra quem præfati monachi suum levare calcaneum, etiamsi ora humana tacuerint, opera ejus testimonium perhibent de illo, cum luceant prorsus omnibus qui in domo sunt. In viis ambulat gloriosorum prædecessorum suorum, qui, si veteres & novi revolvuntur annales, similia à suis monachis pertulisse inveniuntur. Iudicem eum esse incorruptissimum personarum prorsus & munus accceptione deducta nemo est in regno

Anglicano qui dubitet. Benedictio proinde parvulorum pauperum, pusillorum, ac viduarum super eum continua ac copiosa descendit. Religiosi omnes non dominum eum vel iudicem, sed patrem inveniunt & advocatum. In camera ejus non solum ad colloquium, sed passim & indifferenter ad hospitij gratiam suscipit eos. De conscientia denique bona constans ei atque fidele testimonium perhibemus, quia ipse est unica ac potentissima Ecclesiæ Anglicanæ columna. Qui sicut in omnibus causis suis, ita & in hac tantam exhibuit patientiam, lenitatem, atque modestiam, quanta nec nos scripto ad præfens concipere possumus, & illi vobis plenius poterunt enarrare qui à latere ejus ad vos missi, ore ad os vobis loqui merebuntur. Sed de patientia ejus illi semper ad impatientiam crescunt; & lenitate ejus atque modestia abutentes, contumaciores atque immitiores efficiuntur in dies. Cadat ergo in conspectu vestro universitatis nostræ humilis supplicatio, ut respondeat ei hodie ante tribunal vestrum justitia sua, cui tot & tanta merita sua & gloriæ beati martyris pia æmulatio & totius Angliæ communia vota suffragantur. Vnum est quod precibus nostris adicimus, ut si nos in commendatione unius alteriusve personæ timore seu gratia excessisse timeretis, consulere dignemini testimonium universæ terræ, & eos, si placet, præcipuè qui de nigro sunt ordine, cum in his utique non debeant esse de jure suspecti; & inveniatis nos servos vestros fideles in omnibus partibus parcius suis se locutos. Valeat in Domino sancta paternitas vestra.

*MONACHORVM ECCLESIAE
Cantuariensis ad Papam.*

Innocentio Dei gratia Summo Pontifici Conventus Cantuariensis Ecclesiæ salutem. Multa & diversa immo & quædam sibi adversa sanctitati vestræ quandoque significamus, quia talia sunt quæ nos premunt. Sed in hoc confundimur, quòd ea quæ verè fiunt & non scribuntur, dum loquimur, dum auditis, fortè in contrarium mutata sunt. adeo non simpliciter operantur qui nos affligunt, ut vel ita apud vos de men-

*Epist. 183.
Exponunt afflictiones suas.
Huic epistola respondet Pontifex epistola 436.*

dacio non possint arguere, vel quòd uno aliquo non prævalent, multis nos possint vulneribus immutare. unde & modò feriunt, modò ictum suspendunt, & iterum, antequam scissa coëant, re-percutiunt. Eapropter non levitati, quæsumus, imputetis quòd diversa vel sibi dissona nuntiamus, qui utique majestati vestræ decrevimus non mentiri, sed nec omnia suggerere quæ patimur in veritate. Nunc autem quia substantia spei nostræ apud vos est, & casus urget quem silere non possumus, sanctitati vestræ significandum duximus, quòd omnibus possessionibus nostris quasi de Regis mandato jam tertio spoliati sumus postquam ad audientiam vestram confugimus jus nostrum sub ju-

dicio vestro postulare, nullius delicti nobis conscij, nisi quòd in causa ecclesiastica jus nobis dici petimus ab eo cui commissa est sollicitudo omnium Ecclesiarum. Itaque, sanctissime Pater & Domine, si quid potestis, adjuvate nos. Omnia enim potestis pro justitia, sicut Apostolus de se ait. Nos autem pauperes Christi non rerum momenta sumus pro quibus debeat dignatio vestra cum Principibus dimicare. Sed officij vestri, si placet, memores estote, & sicut egregiè Deo inspirante cœpistis, ipso adjuvante specialis filie vestræ Cantuariensis Ecclesiæ miseras lamovete. Valeat & vigeat in Christo semper sanctitas vestra, ut per eum nostra deleatur miseria. Amen.

FINIS LIBRI PRIMI.

